

YANKEL GINZBURG

April 29, 1979 - Washington, D.C.

A Special Event Honoring
Senator George McGovern
Hosted by
Senator Edward M. Kennedy

מאורע מיוחד בושינגטון

שמו של יענקל גינזבורג מתרנוסס באותיות קידוש לבנה מעל אחד מציריו הצבעוניים האחרונים, בכרזה המודיעה על, אירוע מיוחד לכבודו של הסינאטור ג'ורג' מקגוברן, כשהמארח הוא הסינאטור אדוארד (סדי) קנדי, שרביס עדיין צופים כי יתמודד על הנשיאות כמועמד המפלגה הדמוקרטית.

לית, ושלמד את הביטויים האמריקאיים הראשונים שלו תוך צפייה של שעות בטלוויזיה, הוא היום אמן מבוקש. הסוכן האמנותי שלו הוא זה המייצג בארצות הברית את סלבודור דאלי ואת יעקב אגם, הצייר הישראלי בעל השם העולמי היותר בפאריס. על חולצות טריקו המופצות כי פירסומת מופיעים הדיוקנות של שלושתם.

למרות שהוא צייר חרוץ, המקדיש מדי יום שעות רבות ליצירה בסטודיו שלו בבניין במרכז וושינגטון, שעד לפני זמן לא רב שימש כבית-בושת לאישי צמרת, אין יענקל מצליח להדביק את הביקוש ליצירותיו. אספנים המשחרים על פתחו מזמינים ציורים משלו, מבלי לראותם, חודשים רבים מראש. כשהם משלמים מראש את מחיר הציור, ומדובר כאן בסכום מים ראויים להתכבד, חלפו הימים שציירים היו צריכים לרעוב ללחם. היום צפויים יותר האספנים לרעב, אם עבור תמונה של יענקל גינזבורג הם נאלצים לשלם מחירים הנעים בין עשרים ושלושים אלף דולר.

יש גם חוק וסדר בעניין הזה. מי שרכש תמונה בשלושים אלף ומכר אותה אחר כך לאחר בחמישים אלף, חייב לשלם לאמן חלק מרווחיו. כמו מס שבח מקר קעין. כך שכיום אין ליענקל גינזבורג כל סיבה להתלונן על מצבו.

כדי לעמוד בדרישה לציוריו הוא הקים מעין אסכולה, כשם שעשו כמה מגדולי הציירים באיטליה של הרנסאנס. מיספר ציירים, בוגרי בתי-ספר לאמנות מועסקים בסטודיו שלו. יענקל משרבט על גבי הבד צורות בעיפרון, רושם על כל מישטח את מיספר הצבע שצריך להופיע שם. תלמידיו באים אחריו, מתזיזים את הצבעים הסיניטיים על פי ההוראות. יענקל מעניק לציירי רים את הליטוש הסופי שלהם ואת החתימה.

הוא אינו שוקט על שמריו אף לרגע. אינו חדל לחפש רעיונות חדשים ואמצעי ביטויי חדשים. את מקום הציורים המשרי (המשך בעמוד 62)

הקסם האישי המיוחד של הצייר נמוך ה קופה, הדינאמי והשנון, שהפך אותו מעין לובי של איש אחד בגבעת הקאפיטול: היכולת לתרגם את החיספוס הצברי וה שנינות העוקצנית שלו לאמצעי, כדי לקשור קשרים בצמרת.

מובן שלא די בזה כדי להגיע למעמד המיוחד שרכש הצייר הישראלי תוך שנים ספורות בבירה האמריקאית. לא פחות מהקסם האישי, כושר-הביטוי וה כישרון הטבעי ליחסי-ציבור שלו, תרמה לכך ההכרה הרחבה שבה זכה כאמן. במדינה כמו ארצות-הברית אין דבר המב טא את ההכרה האמנותית כמו ההצלחה המיסחרית.

כשעזב יענקל גינזבורג את הארץ לפני עשר שנים, היה שמו מוכר רק למעטים בחוגי האמנות, כצייר צעיר ומבטיח, בנו של מנהל המכון האמנותי בבתיים. כיום מופיע שמו בכל ספרי האמנות המודרנית המתפרסמים בארצות-הברית, במי הוא מי, כאחד משבעים אלף האנשים החשובים בארצות-הברית ובביקורות המציגות אותו כאחד מחשובי האמנים האמריקאיים כיום. סרט באורך של שעה על יצירתו (שבויים בידי אלי ניסן, מי שהיה כתב הטלוויזיה הישראלית בושינגטון) הופק עליידי הטל וויזיה הלימודית של וושינגטון, יוקרן בק רוב גם על מסכי הטלוויזיה בארץ.

מבין מאות אלפי היורדים הישראלים המחפשים את עתידם בארצות-הברית, יענקל גינזבורג הוא אחד הבודדים שהוא סיפור-הצלחה אמיתי, שספק אם היה מת רחש אילו היה ממשיך לצייר ולהציג רק בארץ.

בדומה למוסיקאים, כמו צוקרמן או פרל-מן, הוא היה זקוק למרחב כדי להתפתח ולהתקדם.

השקעות באמנות ופוליטיקה
יענקל, שהגיע לארצות-הברית מבלי לדעת אפילו מישפט שלם אחד באנגי

לובי של איש אחד

כך, למשל, בדיווח על ארוחת-התרמה, שערך אורל הרימן, לכבוד יושב-ראש הוועדה ליחסיהן של הסינאט, פראנק צ'רץ, סופר בשני העיתונים בהרחבה על מאה ושבעים האורחים, שכל אחד מהם שילם 250 דולר כדי להשתתף בארוחה. אבל רק שמות מעטים של האורחים נזכרו. אחד מהם היה שמו של יענקל גינזבורג.

"יענקל גינזבורג, האמן הושינגטוני, ש ערך לאחרונה ארוחת-התרמה יקרה ל ג'ורג' מקגוברן, סיפר, כי הוא מתכנן לערוך ארוחה דומה לפראנק צ'רץ בס תיו. למרות שהוא עתה מתומכי הנשיא קארטר, אמר גינזבורג שאם יעמוד בפני הברירה קארטר/קנדי הוא יילך עם קנדי. "תחשבו רק על האפשרויות שזה יפ תח, הוא היררה בקול, תפתחו את עיתון הבוקר שלכם, תתבוננו במדורי הרכילות ותאמרו: אוקיי, עם איזו גברת היה ה נשיא שלנו בלילה האחרון? קנדי יספק לנו בידור, קארטר הוא כל כך צפוי מראש."

(המשך מעמוד 59)
בורג, הודיע לי, כי קיבל הבטחה מכל אחד מכם, שהייתם רוצים לחתום על מיכתב תמיכה לידו, אייבי נתן, המבקש אשה כדי לבקר בסוריה.

"אעריך אם תעבירו את המיכתב ה מצורף בזה לסינאטור הבא ברשימה ו תחזירוהו לבסוף אלי. אם יתעוררו שא לות בקשר לכך, אנא, פנו אלי או התקש רו עם ג'ף סמית מאנשי ציוותי."

ספק אם קיים עוד ישראלי בודד אחד שיכול להצביע על מידת השפעה ופופר לאריות כזו שיש ליענקל גינזבורג בו שנינגטון.

סוד הקסם

האישי

כ יצד הפך הצעיר בן ה-38, המחזיק עדיין, נוסף לדרכו האמריקאי, גם את דרכו הישראלי, והצריך לקבל פטור ממילואים, בכל פעם שהוא בא לביקור

גינזבורג (מימין) בפגישה עם סגן-הנשיא וולטר מונדייל בבית הלבן. גינזבורג הגיע לפגישה עם רעייתו והמוציאים לאור של יצירותיו.

הסינאטור רוברט ברד (מימין) מנהיג הרוב הדמוק רטי בסינאט, פורט עלי כינור במסיבת התרמה שערך יענקל גינזבורג (משמאל) לכבוד הסינאטור מקגוברן (במרכז) במסעדה איטל קית מפורסמת בושינגטון. האיש בין שני הסינאטורים הוא בעל המסעדה.

קונצרט של ברד

למחרת הפירסום נאלץ יענקל גינזבורג לשכנע הן את הסינאטור קנדי ואת אנשי הנשיא קארטר כי לא אמר את מה שייחסו לו העיתונים וכי הדביקו לו אימרה שמי שהו אחר המציא, אבל כל הברה ה וושינגטונית ידעה, כי רק יענקל יכול להוציא מפיו מישפט מעין זה, ועוד במעמד כזה. הם סלחו לו. כי זהו אולי סוד

בארץ, חביבים של מדינאי וושינגטון, את התשובה לכך אפשר למצוא, אולי במדורי החברה של עיתונים כמו הושינג טון פוסט או הושינגטון סטאר. שמו של יענקל גינזבורג מוזכר שם באירועים חברתיים בנושאים אחד עם שמות כמו טדי קנדי, אורל הרימן או מושל קלי-פורניה ג'ילי בראון.